

Kázání pro Opatovice 31.5.2020, svatodušní, Svatá Večeře Páně

Vstupní slovo: ž 86,4-5

1. píseň: 219

1. čtení: Sk 2,1-13

2. píseň: 673

2. čtení: Sk 2,14-17 a 37-47

3. píseň: 675

4. píseň: 678

Poslání: Fp 4,8-9

Požehnání: Fp 4,7

5. píseň: 367

Milí bratři a milé sestry,
každý rok 50 dnů po velikonocích slaví křesťané svatodušní svátky a vypráví si k tomu příběh o seslání Ducha svatého na Ježíšovy učedníky v den letnic v Jeruzalémě. Někdy se o tom svátku mluví jako o narozeninách církve. To proto, že tehdy církev vznikla. Nebo lépe řečeno: tehdy dostala moc a odvahu od Boha k samostatné existenci. Tehdy se k ní poprvé přidali cizí lidé, kterým z nějakých nepochopitelných důvodů učarovala myšlenka, že Ježíš byl a je Boží syn, a že je u Boha a že je dobré mu věřit a žít podle jeho slov.

Až do velikonoc, a vlastně až do nanebevstoupení, se mohli křesťané tak nějak skrývat v Ježíšově stínu. Nemuseli vyvíjet vlastní aktivitu. Stačilo následovat Ježíše. Pozornost zástupů nebyla zaměřena na ně.

Během velikonočního dění se však už za Ježíše schovat nemohli a s vlastní kůží na trh jít nedokázali. Přestože předtím říkali, že s ním půjdou i na smrt.

Vůbec bych je za to neurážel – kdo z nás by to dokázal?

Každopádně - od toho zvláštního okamžiku, který si dnes připomínáme, Ježíšovi učedníci vystoupili ze soukromí. Přestali se zaobírat jen svou vírou a svou nadějí na odpuštění a obrátili se ke světu, ke svému okolí a začali tak naplňovat Ježíšovo poslání. Stali se mu svědky v Jeruzalémě, Judsku a na celém světě.

Pro nás je toto období nesmírně zajímavé a důležité. Pomáhá nám

pochopit, co je vlastně křesťanství. Na čem vzniklo. Co přinášelo lidem, kteří se k němu přidali, a jak působilo na ty, kteří se nepřidali.

Pravda... je to taková historická sonda, kt. nám na první poslech moc neporadí se současnými problémy. Za to nám ale může něco říct o základních hodnotách našeho náboženství. A my pak podle toho můžeme hledat dobré rady i na problémy o kterých se v bibli nemluví.

Takže - na počátku církve, a to je zajímavé, byl pošlebek. – „Jsou opilí“, říkali ti, co stáli vně. Ježíšovi učedníci v té chvíli zřejmě nevypadali příliš důvěryhodně.

Prožili něco těžko popsatelného. Asi jako když někomu vyprávíte sen nebo o nesmírně silném zážitku. Nikdy to nevyzní tak působivě, jak jste to prožívali vy.

Učedníci prostě byli čímsi "zasaženi" nebo "naplněni". Asi se z nich rázem nestali úplně jiní lidé jako mávnutím kouzelného proutku. Spíš bych řekl, že všechno, co jim Ježíš vyprávěl, konečně zapadlo na správné místo. A tak opouštějí svůj úkryt a vycházejí ven vyprávět o Boží milosti.

Od velikonoc učedníci prodělali neuvěřitelně bouřlivý vývoj. Od zrady, únavy, útěku a strachu k víře, radosti, bojovnosti a nadšení.

Ovšem v okolostojících to kdovíjaké nadšení nevyvolalo. Spíše to byla vlna poťouchlosti: "Jsou opilí... přeskočilo jim..."

Rozhodně nebyli učedníci tak působiví, aby uvěřili všichni a hned.

Ani Petr zatím neproslul jako kdovíjak obratný řečník. Ale teď se toho chytil, ohradil se proti urážlivému osočování a vystříhl při tom kázání, které posměváčky zarazilo a přivedlo je k té naprosto základní otázce. K otázce, kt. si klademe, kt. bychom si měli klást, pořad: **Co máme dělat?** - Kéž bychom tohle uměli! Vyvolávat otázky tak jako Petr. Vést člověka k tomu, aby se ptal a aby se ptal vážně: Co mám dělat? Co mám dělat se svým životem, se svými problémy, s hodnotami, které mě obklopují... kde je dobro a kde je zlo?

A všimněte si, že Petr nedává konkrétní doporučení dříve, než zazní tato otázka.

I k tomu, aby se člověk vůbec ptal, a aby se správně ptal, je zapotřebí Ducha svatého. -Abych měl odvahu neodsouvat ani těžké otázky.

V církvi nejde jen o to, aby nám spolu bylo dobře (to taky!), ale také o to, abychom se ptali, abychom se ptali s celou vážností - co máme dělat? jak žít? a hledali odpověď. Hledali Boží vůli, Boha, správnou cestu životem.

A na toto hledání Petr odpovídá: „Obráťte se a přijměte křest...“ Bez předchozí otázky by tato rada vůbec nebyla na místě. Pokud se člověk doopravdy neptá, co má v životě dělat, tak výzvu k obrácení těžko může vzít vážně.

Před pár lety kolovala internetem fotka jakési zdi, na kt. někdo nasprejoval nápis *Jesus is the answer. - Ježíš je odpověď*. Pěkná věc. Ale pod to někdo napsal *and what was the question? - A jaká byla otázka?* A ještě pod tím se objevil text *and who was asking? - A kdo se vůbec ptal?* A o to přesně jde. My křesťané máme dnes trochu tendenci dávat odpovědi na otázky, kt. si nikdo neklade. Jsme tím mnohdy nesrozumitelní a směšní. A s námi i Ježíšova zvěst.

Petr na to jde obráceně. Vede posluchače k tázání. K hledání. A až na tu základní otázku nabídne základní odpověď. Jeho „obráťte se“ zní právě do situací, kdy se člověk trochu ztrácí, neví, co se sebou, kam dál. Svůj život dovedl do míst, do situace, kde vlastně ani být nechtěl. A co teď? - „V takovou chvíli se obrať, vrať se ke zdroji všeho života. A na znamení toho přijmi křest.“

Možná bychom čekali, že výzva k obrácení z Petrových úst jen umocní pohrdlivou náladu těch, co sledovali Ježíšovy učedníky o letnicích. Ale podle Sk. ap. se tehdy přidalo k Petrovi a jeho přátelům na tři tisíce lidí. Číslo nechme stranou, podstatné je, že právě tehdy vznikla církve. A navzdory posměškům a pronásledování se k ní přidávali další a další... a další.

Čas trávili pospolu v chrámu, měli všechno společné, a dokonce prodávali svůj majetek.

No... nechci se tady pouštět do rozboru ideálů marxismu-leninismu.

Stačí, že myšlenku společného vlastnictví nacházíme v mnoha kulturách. Tak si lidé totiž představovali původní rajský nezkažený stav člověka. A první křesťané se pokusili tento stav obnovit...

Nefungovalo to. Ono je těžké se domluvit na společném majetku i mezi sourozenci nebo rodiči a dětmi. Kdo co opraví, kdo dá víc peněz... Moje maminka proto už dopředu říká, ať všechno dědictví prodáme a hlavně se o to nehádáme. Táta zase říká, že zdědíme jen dluhy, takže nebude problém.

Zkrátka i v první církvi se brzy objevily spory, že někdo dostává víc a někdo méně.

Nemyslím, že bychom podle Ducha svatého měli dělat zrovna tohle. Všechno mít společné atd.

Ale něco důležitého nám to má připomenout. - To, že spolu trávili čas. Pomáhali si navzájem. Dokonce pomáhali i cizím. Třeba vykupovali lidi z otroctví...

A ani my rozhodně nemáme propadnout sobectví či lhostejnosti.

Právě i obětavost a laskavost prvních křesťanů způsobily, že byli všemu lidu milí. Zdá se mi, že tohle by nemělo církvi chybět a že je to důležité znamení přítomnosti Ducha svatého.

Apoštol Pavel později přímo požadoval, aby představitelé sborů měli dobrou pověst i mezi nevěřícími. Je to taková maličkost, ale jestli si chce církev vylepšit kredit a dobře pokračovat v Ježíšově díle, tak tohle nemůže brát na lehkou váhu.

Teprve pak se dá očekávat, že se nás lidé budou ptát - co mají dělat a budou brát také vážně odpovědi naší víry.

Pane Bože, prosíme tě, probouzej v nás ty správné otázky. Uč nás hledat. A nenech nás bez odpovědi. Dávej nám svého Ducha, ať jsme na tom tvém díle vůbec něco platní. Dávej nám odvahu vyjít ze svého soukromí a bezpečí a proměň naše společenství, ať je všemu lidu milé. Amen.